

převzatých zaměstnanců samosprávných v 7. plat. stupnici bylo nutno považovati teprve den jich převzetí, t. j. den 1. prosince 1928, jednak že služba a jmenování v samosprávné službě byla při zařazení jmenovaných zaměstnanců do osobního stavu zaměstnanců státních téže kategorie kladena na roveň obdobné službě a jmenování ve státní službě.

Že by tato odpověď byla neúplná, t. j. že by nevyčerpávala obsah vznesených námitek, nebo že by ustanovení § 11 vl. nař. odst. 1 bylo v rozporu se zákonem č. 125/1927 Sb. nss neshledal. Byla-li vláda v § 10 odst. 3 právě cit. zák. zmocněna bez jakéhokoli omezení »vydati podrobnější předpisy o převzetí a zařazení vládním nařízením« a měla-li podle odst. 1 věty 2. téhož §u služ. práva a nároky převzatých zaměstnanců zrušených zemí a okresů, nepřesahující míru stanovenou v § 212, odst. 1 až 3 plat. zák. č. 103/1926 Sb. býti jim zachována, pak zajisté měla vláda dostatečný podklad pro to, aby i při určení pořadí kvalifikovala služ. dobu ztrávenou ve službě samosprávné ve vlastnosti definitivního úředníka stejně jako službu stát. úředníka stejné nebo rovnocenné kategorie.

Jestliže tedy žal. úřad vyřešil námitku týkající se použití nesprávné normy a stížnost v tom směru žádných námitek neformuluje, pak jest otázka, zda služební doba určená převzatým úředníkům samosprávným se zřetelem k vl. nař. č. 163/1930 Sb. (§ 11) byla by bez ohledu na služ. dobu samosprávnou delší či kratší, než st-lova služ. doba zjištěná v téže plat. stupnici podle §§ 37 služ. pragm. a 20 plat. zák. v daném případě nerozhodna, protože nebyla na spor vznesena a není tudíž vadou řízení, tím méně vadou podstatnou ve smyslu § 6 zák. o ss, když žal. úřad nezjišťoval skutečností irrelevantních a když jich st-li nesdělil.

Ani tvrzený rozpor nař. rozhodnutí se spisy není odůvodněn. Nař. rozhodnutí, jak z obsahu jeho vidno, nikde nevyslovalo, jak stížnost mylně za to má, že nebylo st-lem tvrzeno, že zem. úřad při určování služ. pořadí úředníků převzatých a st-li předřaděných nesprávně postupoval, nýbrž pouze konstatovalo, že stížnost k ministerstvu netvrdila a žal. úřad neshledal, že zem. úřad při určování služ. pořadí těchto úředníků podle posléz cit. ustanovení (t. j. podle § 11 vl. nař. č. 163/1930 Sb.) snad nesprávně postupoval. A v tom, jak shora uvedeno, má žal. úřad pravdu.

Č. 11.503.

Zaměstnanci veřejní: * Vl. nař. o převzetí zaměstnanců samosprávných korporací do státní služby a o jejich zařazení č. 163/1930 Sb., pokud v odst. 1 § 11 stanovilo, že k době ztrávené ve službách zemí, žup a okresů a k právům v těchto službách v mezích ustanovení § 212 odst. 1 a 2 plat. zák. nabytým se při určení služebního pořadí přihlíží tak, jako by šlo o dobu ztrávenou ve stejném služebním poměru státním a o práva nabytá ve státní službě, jest ve shodě s ustanovením § 10 odst. 1 a 3 organ. zák. č. 125/1927 Sb.

(Nález ze dne 26. října 1934 č. 11.593.)

V ě c: Jaroslav H. v N. proti ministerstvu vnitra (za zúč. Josefa H. a spol. adv. Dr. Eg. Schwelb z Prahy) o služební pořadí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. — — —

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze vydal pod č. 16313 pres. ai 1931 pořadové seznamy úředníků služby právní, vyšší pomocné a kancelářské politické správy v zemi České, v nichž byli uvedeni také úředníci kancelářské služby 7. platové stupnice b), kancelářští oficiálové, kde st-l byl zařazen podle stavu z 31. prosince 1928 a 1929 na místě 135 a podle stavu z 31. prosince 1930 na místě 131.

Stížnost do tohoto určení služebního pořadí zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím jako bezpodstatnou — — —.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažil nss: — — —

Hlavním obsahem stížnosti jest výtka nezákonnosti, již st-l spatřuje v tom, že určení služebního pořadí st-lova neodpovídá § 20 plat. zák., neboť st-l v 7. platové stupnici vykazuje delší služební dobu než úředníci R. až G., a odporuje § 10 zák. č. 125/1927 Sb., poněvadž, pokud jde o nabyté právo na služební pořadí, lze mluvit o něm jen jakožto o právu nabytém v dosavadním služebním poměru, do služebních práv a nároků úředníků samosprávných korporací nelze podle § 10 cit. zák. počítati jejich právo na služební pořadí vůči státním úředníkům, když teprve dnem 1. ledna 1928 řídí se jejich nároky předpisy platnými pro státní úředníky a teprve tímto dnem může se tudíž podle § 37 služ. pragm., příp. §§ 20 a 201 plat. zák. počítati rozhodná služební doba k určení jejich služebního pořadí. V této souvislosti vytýká stížnost současně, že žal. úřad neprávem se dovolává § 11 vl. nař. č. 163/1930 Sb., poněvadž toto vl. nař. překročilo meze zák. č. 125/1927 Sb., když tento zák. resp. zák. č. 92/1928 Sb. výslovně předpisují, že zaměstnanci samosprávných svazků stávají se zaměstnanci státními teprv dnem 1. prosince 1928.

Ježto žal. úřad opřel své rozhodnutí především o § 11 odst. 1 nař. č. 163/1930 Sb., musel nss nejen vzhledem k zmíněné námitce stížnosti, nýbrž i z povinnosti úřední zkoumati, zda uvedený předpis vl. nař. č. 163/1930 Sb. je ve shodě se zák. č. 125/1927 Sb., na jehož základě byl vydán.

Vl. nař. č. 163/1930 Sb. ustanovuje v § 11 odst. 1 toto: »K době ztrávené ve službách zemí, žup a okresů a k právům v těchto službách v mezích ustanovení § 212 odst. 1 a 2 plat. zák. nabytým se při určení služebního pořadí přihlíží tak, jakoby šlo o dobu ztrávenou ve stejném služebním poměru státním a o právo nabyté ve státní službě«.

Normativní základ § 11 nař. č. 163/1930 Sb. je dán v § 10 zák. č. 126/1920 Sb. ve znění zák. č. 125/1927 Sb., jehož odst. 3 stanoví, že podrobnější předpisy o převzetí a zařazení budou vydány vl. nař., při čemž sluší přihlídnouti i k druhé větě odst. 1 § 10 cit. zák., podle níž zaměstnanci zemí a zrušených korporací tam zmínění »přecházejí do státní služby se všemi platovými a služebními právy a nároky, pokud tato práva a nároky nepřesahují míru stanovenou v § 212 odst. 1, až 3 plat. zák. č. 103/1926 Sb.« Mezi tato služební práva a nároky sluší beze sporu počítati právo na hodnocení jejich služební doby ztrávené v autonomních službách se zřetelem na počátek služebního poměru a na jmenování v těchto službách nabyté.

Shora uvedený odst. 3 § 10 organ. zák. vyslovil pak zmocnění k provedení zásady v odst. 1 uvedené, při čemž z textace tohoto ustanovení — podrobnější předpisy o převzetí a zařazení — plyne, že vládě se tu dostalo všeobecného zmocnění k vydání předpisů o převzetí a zařazení zaměstnanců autonomních korporací, tedy nejen k vydání podrobnějších předpisů za účelem provedení zásady v odst. 1 vyslovené, ale i k vydání všech takových předpisů, které se vztahují na převzetí a zařazení těchto zaměstnanců. Zařazením zaměstnance sluší pak rozumět nejen zařazení platové, ale i zařazení hodnostní, t. j. určení místa, kde má býti ten který zaměstnanec se zřetelem na délku služební doby skutečně strávené v téže hodn. třídě, resp. platové stupnici na služebních místech téže služební třídy zařaden (určení služebního pořadí).

Byl tedy ustanovením § 10 odst. 3 cit. zák. dán vládě dostatečný právní podklad pro to, aby otázku služebního pořadí převzatých autonomních zaměstnanců vyřešila vl. nař., ovšem v rámci příslušných předpisů služební pragmatiky a plat. zák. podrobnější kvalifikací služební doby v autonomních službách strávené. Není tudíž možno shledati, že by příslušný předpis vl. nař. č. 163/1930 Sb., který jest na sporu, přesahoval rámec zákonného zmocnění.

Jestliže pak. žal. úřad vyslovil, že při určení služebního pořadí autonomních úředníků nutno hleděti podle § 11 nař. č. 163/1930 Sb. k době strávené v autonomních službách a k jmenování v těchto službách v mezích ustanovení § 212 plat. zák. tak, jakoby šlo o služební dobu strávenou ve stejném služebním poměru státním, resp. o jmenování nabyté ve státní službě, použil správně platné normy a nelze právem vytýkati, že by jeho rozhodnutí nebylo ve shodě se zákonem. Je proto stížnost v této nejzávažnější své námitce bezdůvodná.

Ježto pak ostatní obsah stížnosti je vybudován na názoru, že vl. nař. č. 163/1930 Sb. není, pokud jde o § 11 odst. 1, kryto zákonným zmocněním, kterýžto názor nebyl však shledán správným, slušelo stížnost v plném rozsahu pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 11.504.

Školství. — Řízení správní: Okresní výbor, rozhoduje o odvolání do repartice schodku školního rozpočtu, není omezen na přezkoumání správnosti daňového základu, přijatého prvou stolicí, nýbrž může a má — ovšem způsobem procesně bezvadným — zjistiti rozhodný daňový základ po případě samostatně.

(Nález ze dne 26. října 1934 č. 19.939.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9751/32.

Věc: Město M. proti okresnímu výboru v Mladé Boleslavi (za zúč. obec Č. František K., starosta obce) o školní rozpočet.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

Důvody: Místní škol. rada v M. schvália ve schůzi dne 23. září 1931 rozpočet místní škol. obce m.-ské, do jejíhož obvodu náleží obce: